

Arrest

nr. 316 417 van 14 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LAHAYE
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 maart 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 mei 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een Arabier te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent geboren in het dorp Al Hafria, in Tooz district, in de provincie Salah ad-Din. U groeide echter op in Al-Askeri wijk, in de stad Suleiman Bek, in Tooz district, provincie Salah ad-Din. U verhuisde hiernaartoe toen u vijf of zes jaar oud was. In 2014 verliet u samen met uw familie de ouderlijke woning omwille van onderstaand

beschreven conflict, en gingen jullie naar een plaats tussen Tooz en Suleiman Bek, recht tegenover het dorp Kokez, waar jullie verbleven in een kippenkwekerij.

Uw echtgenote en zoon bevinden zich momenteel in Çorum, Turkije. Uw broer S. geraakte vermist in 2016, uw broer Z. in 2017. De rest van uw familie bevindt zich momenteel in Turkije. Ze leefden vroeger in Adiyaman maar sinds de aardbeving begin 2023 weet u niet waar ze naartoe zijn gegaan.

Uw vader was vroeger lid van het afdelingsbestuur bij de Ba'ath-partij, en jullie hele familie had sympathie voor toenmalig president Saddam Hussein. Veel leden van uw familie, zoals de paternale nicht van uw vader en de paternale neef van uw moeder, zaten ook bij de Ba'ath-partij.

Op het moment van de val van het regime van Saddam Hussein dook uw vader onder. Hij verbleef in jullie huis en soms ook elders. Ex-Ba'athisten werden immers een doelwit. Sinds 2005 à 2006 begon het sektarische geweld. De mensen van Salah ad-Din waren in het algemeen soennieten, en zij werden daarbij gevisieerd. Een deel van jullie burens sloot zich bovendien aan bij de Badr-militie en begon ex-Ba'athisten te verklikken.

In 2012 was u voor het eerst slachtoffer van dit sektarisch geweld, toen u onderweg met een benzinetank, op de brug van Diyala, samen met A. en een andere persoon van uw regio, werd tegengehouden door militairen die tot het al-Mahdi leger behoorden. Toen ze op jullie identiteitskaarten zagen dat jullie van Salah ad-Din afkomstig waren, mishandelden ze jullie, en zeiden dat jullie "kinderen waren van Omar, Osman en Abu Bakr". Ze haatten ook uw naam, omdat deze gelinkt was aan de soennitische kalief Omar. Na een maand kon A. jullie vrij kopen.

Uw broer Diyah verliet ongeveer in 2015 Irak, en ging naar Turkije. Uw broer Allah volgde vier of vijf maanden later.

In 2016, wanneer jullie in de kippenkwekerij verbleven, kwamen de milities Hezbollah en "Asa'ib Ahl al-Haqq" elke week langs jullie huis. U weet niet of ze langskwamen omwille van uw vaders functie, of omdat jullie soennieten waren. De milities vroegen aan uw moeder waar 'haar mannen' waren, waarop ze hen vroeg wat ze van jullie wilden, en zei dat jullie er niet waren. Ze zeiden dat ze jullie gewoon wat vragen wilden stellen. Als de milities langskwamen, en jullie op tijd gewaarschuwd werden, vluchtten u en uw broer S. naar de bergen, naar de regio vlakbij de Koerden, waar de milities niet zouden komen. Eén keer waren jullie niet op tijd, en verstopten jullie zich noodgedwongen onder de stenen op het veld. Uw vader sliep sowieso slechts zelden in de kippenkwekerij. Nadat de milities een paar keer waren langs geweest en jullie niet vonden, begonnen ze jullie te bedreigen en zeiden dat ze jullie zouden vermoorden.

U en uw broers werkten in deze periode bij de steenfabrieken naast jullie verblijfplaats. Meer specifiek werkten u en uw broer S. in de steenfabriek "Najad", een steenfabriek van de Koerden.

In 2016 werd uw broer S. op weg naar zijn werk, ter hoogte van de fabriek, ontvoerd door de militia Asa'ib ahl al-Haqq. Hij werd ontvoerd omwille van sektarische redenen. De eigenaar van de fabriek bracht jullie op de hoogte van zijn ontvoering.

Hierna smeekte uw moeder u om Irak te verlaten. U verloofde zich met de maternale nicht van uw vader in Kirkuk, en van hieruit vertrokken jullie naar het buitenland. U verliet Irak samen met uw verloofde in augustus 2016 het land. Jullie werden met de auto Turkije binnengesmokkeld, en gingen rechtstreeks naar Adiyaman. Na een tijdje reisden jullie echter verder naar Ankara om jullie in te schrijven voor een 'kimlik' (verblijfskaart), omdat jullie bang waren dat jullie gedepoteerd zouden kunnen worden naar Irak. Jullie gingen hierna echter terug naar Adiyaman. Later verhuisde u naar Çorum, omdat er daar meer werk was. Op een gegeven moment was u ziek en ging u uw aanwezigheid niet bevestigen, waardoor uw kimlik werd stopgezet. Uw kimlik verviel zes maanden of een jaar geleden.

Uw broer Z. wou in 2017 naar Turkije gaan, en is sindsdien spoorloos.

In 2017 ontving uw moeder een dreigbrief, waarin stond dat ze u en uw broers zouden krijgen, waar jullie ook naartoe zouden gaan. De milities vielen uw moeder aan, en richtten een pistool op het hoofd van uw neefje, en zeiden dat als haar mannen zich niet zouden aangeven, ze zijn hoofd zouden laten ontploffen. Uw moeder moest zijn schoenen kussen en hem smeken om het kind met rust te laten. Uw ouders verlieten in 2017 Irak en kwamen naar Turkije.

In Turkije zei u in de aanwezigheid van Irakezen altijd dat alleen de criminelen nog in Irak waren gebleven en Irak bestuurden. U vervloekte ook Q. K., een militieleider. Op een dag was u met uw zoon buiten, toen er gewapende leden van Asa'ib ahl al-Haqq naar u toe kwamen. Ze riepen hoe u hun heilige leider durfde te vervloeken en dat ze u naar uw broer zouden sturen, en u zouden executeren. Ze vielen u aan, en klopten op uw hoofd en arm. U kon net op tijd de deur van uw woning openen en uzelf en uw zoon in veiligheid brengen. De leden van Asa'ib ahl al-Haqq sloegen het glas van de deur kapot, maar omdat er mensen kwamen kijken, vertrokken ze. Een paar dagen voor de aanval stal Asa'ib ahl al-Haqq tevens uw motor in de hoop u naar een afgelegen plaats te kunnen lokken om u er te vermoorden. Op het moment dat dit gebeurde wist u echter nog niet dat het Asa'ib ahl al-Haqq was die hierachter zaten. U ging uw motor echter niet zoeken omdat het nacht was, en u zich in een vreemd land bevond, en lichtte enkel de politie in van de diefstal. Na de aanval had u breuken in uw arm opgelopen, en ging u naar een privé-ziekenhuis waar u werd geopereerd. Een maand na de operatie verwijderden ze de metalen staal en hierna vertrok u. Twee maanden voor uw aankomst in België op 20 september 2022, verliet u Turkije. U reisde via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Tsjechië, en Duitsland naar België, waar u op 20 september 2022 aankwam, en drie dagen nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw arbeidsovereenkomst in België, Belgische medische documenten in uw hoofde, en uw bijlage 26. U legt tevens kopieën van de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, de kimlik van uw zoon H., het paspoort van uw vader, het paspoort van uw moeder, de geboorteakte van uw zoon, twee dreigbrieven, uw kimlik, de lidkaart van uw vader bij de Ba'athpartij, enkele Belgische medische documenten in uw hoofde, en een mail omtrent een afspraak voor inschrijving. Tenslotte legt u foto's neer van uw vernield huis in Irak, waar u en uw broer ook op te zien zijn, alsook foto's van uw verwondingen in Turkije.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de laatste tijd heel weinig slaapt, en mentale problemen heeft (CGVS, p. 3-4). U bent in België in behandeling bij een psychiater, en u neemt medicatie (CGVS, p. 3-4). Uit een medisch document d.d. 27 februari 2023 blijkt tevens dat u lijdt aan angst, depressieve episodes, slaapproblemen en PTSD, en dat u psychologisch wordt opgevolgd sinds oktober 2022 (zie administratief dossier). U stelt wel dat u zich gedurende de laatste periode psychisch veel beter voelt, maar dat alles terug naar boven is gekomen sinds u wist dat u naar het persoonlijk onderhoud diende te komen (CGVS, p. 13). Uit de medische documenten d.d. 14 november 2022, 28 december 2022, 11 januari 2023, 6 september 2023, en 7 november 2023 blijkt tevens dat u last heeft van o.a. uw pols, duim, schouders, en onderrug, en dat kinesithérapie volgde (zie administratief dossier).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-Generaal, en werd er aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd hoe het met u en met uw gezondheid ging (CGVS, p. 3). Er werd u gevraagd of u zich in staat voelde om die dag het gesprek te voeren, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 5). Er werd aangegeven dat er een pauze zou zijn, en er werd benadrukt dat indien u nood zou hebben aan een bijkomende pauze, u dit altijd mocht aangeven (CGVS, p. 2). Dit werd nogmaals herhaald (CGVS, p. 5). Er werd u gevraagd of de 'protection officer' verder nog iets kon doen om rekening te houden met uw problemen, waarbij u niets aangaf, en gewoon zei dat u uw gesprek wilde doen en er vanaf wilde zijn (CGVS, p. 5). Er werd verder gepauzeerd, en na de pauze werd u opnieuw gevraagd of alles nog oké was, en of het voor u nog ging om verder te doen, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 15). Verder bleek er nergens tijdens het persoonlijk onderhoud enig probleem te zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofddorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo moet opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met de door u naar voor gebrachte problemen in Irak.

U verklaart dat uw vader lid was van het afdelingsbestuur van de Ba'ath-partij (CGVS, p. 12 & 15). Hij werkte bij de partij sinds de jaren 1970 (CGVS, p. 16). Bevreemdend is echter dat u niet kan zeggen wat zijn functie juist inhield, noch wat zijn taken waren, behalve dan het bijwonen van vergaderingen (CGVS, p. 16). Als reden hiervoor stelt u dat u nog een kind was, en mannen in Irak niks aan kinderen vertellen (CGVS, p. 16). Gevraagd of u er dan later nooit met uw vader over sprak, antwoordt u van niet, de situatie was anders, mensen durfden niet meer zeggen dat ze bij de partij waren, en ook uw vader was bang (CGVS, p. 16). Dit laatste is niet ernstig te nemen. Men dunkt immers dat u hier achter gesloten deuren toch wel over zou kunnen spreken, te meer zijn engagement bij de Ba'ath, na de val van het Saddam-regime, jullie allemaal in de problemen konden brengen. Dat u dan niet zou willen weten en hem dus ook niet zou hebben gevraagd wat zijn preciese taken en/of opdrachten waren, kan totaal niet worden geloofd. U weet verder niet wie zijn hiërarchisch overste was, noch of uw vader al dan niet een hoge functie had (CGVS, p. 17). Ook hoeveel uw vader verdiende aan het einde van zijn carrière kan u niet zeggen, alleen dat het genoeg was voor een half schaap, boodschappen en wat kledij (CGVS, p. 18). Uw gebrek aan informatie omtrent uw vaders rol in de lokale afdeling van de Ba'ath-partij ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien is het bevreemdend dat u verklaart dat uw vader de meeste documenten die hij had van de tijd van Saddam Hussein, heeft verbrand, doch dat u wel in staat bent een kopie van zijn lidkaart neer te leggen, omdat uw moeder die heeft bewaard omdat ze trots was op uw vader (CGVS, p. 16). Dat de documenten van uw vader enerzijds werden verbrand uit angst dat dit ooit tegen hem zou kunnen worden gebruikt, maar uw moeder anderzijds 'uit trots' zijn lidkaart bijhield, valt moeilijk met elkaar te rijmen. De kopie van de lidkaart die u thans voorlegt heeft op zich dan weer weinig bewijswaarde; u legt immers het origineel niet voor; bovendien kan die kaart van eender wie zijn, en is niet aangetoond dat het uw vader betreft. Uw gebrek aan kennis omtrent diens functie of activiteiten binnen de Ba'ath is dusdanig frappant dat het CGVS effectief vraagtekens plaatst bij de identiteit van de persoon op de lidkaart. Bovendien kan u ook niet zeggen welke

andere documenten uw vader dan zou hebben verbrand, behalve foto's van toen hij een militair was (CGVS, p. 18). Ook dit is opvallend. U had zich minstens bij uw ouders kunnen bevragen over die andere documenten.

U verklaart dat uw vader na de val van Saddam Hussein is ondergedoken (CGVS, p. 12 & 18). U stelt echter dat hij dit in jullie huis deed, en enkel als hij het gevoel kreeg dat er iets zou gebeuren, ergens anders ging overnachten (CGVS, p. 18). Opnieuw is het niet ernstig te stellen dat uw vader onderdook in jullie eigen woning; bovendien een woning die zou zijn geschonken door president Saddam Hussein, iets wat toch moet zijn geweten. Dit is bezwaarlijk een veilige onderduikplaats aangezien zowat iedereen die het op hem gemunt kon hebben hem heel gemakkelijk had kunnen terugvinden. zeer efficiënte manier is om niet gevonden te kunnen worden (CGVS, p. 18).

Uw gebrek aan kennis over uw vaders Ba'ath-engagement, alsook uw onlogische verklaringen maken dat het CGVS geen geloof kan hechten aan het profiel van uw vader als ex-Ba'athist.

U stelt ook dat jullie allemaal sympathie hadden voor Saddam Hussein en dat er ook nog verschillende andere familieleden van u bij de Ba'ath-partij zaten, maar u kan andermaal amper iets zeggen over hun functies of de invulling ervan (CGVS, p. 12 en 17).

Gevraagd hoelang na de val de problemen voor u en uw familie dan zijn begonnen, antwoordt u dat het sektarische geweld begon in 2005 of 2006 (CGVS, p. 18). Een deel van uw burens sloot zich immers aan bij de Badr-militie en begon voormalige leden van de Ba'ath-partij te verklikken (CGVS, p. 18).

Uw eerste persoonlijk probleem deed zich echter in 2012 voor, dwz. pas 9 jaar na de val van het Ba'ath-regime; een opvallende vaststelling (CGVS, p. 18). U werd toen onderweg tegengehouden, opgepakt en gedurende een maand mishandeld door leden van het al-Mahdi leger (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u werd opgepakt, antwoordt u dat ze op uw identiteitskaart Salah ad-Din zagen staan, en bovendien uw naam haatten omdat die gelinkt was aan Omar (CGVS, p. 19). U weet niet waar u werd opgesloten, alleen dat het in Baghdad was (CGVS, p. 27). Opvallend is dat A., een andere gevangene, jullie kon vrijkopen (CGVS, p. 27). Waarom hij dit dan niet meteen deed en/ of u zelf ook gene poging ondernam om middels het betalen van geld vrij te komen, is een vraagteken. Bovendien is het merkwaardig dat het al-Mahdi leger zomaar eender wie afkomstig was uit Salah ad-Din, of een verkeerde naam had, zou opsluiten en martelen, zonder verder ander aanleiding. Uw vriend A. had dan weer geen zgn. aanstootgevende naam, maar werd ook opgepakt. Dit doet de wenkbrauwen fronsen.

In 2014 werd uw familie ontheemd naar aanleiding van het conflict tussen gewapende groeperingen, net als alle andere inwoners van Suleiman Bek, zo stelt u (CGVS, p. 9 & 19). U en uw familie verhuisden hierop naar een veld tussen Toot en Suleiman Bek, tegenover het dorp Kokez, waar jullie verbleven in een kippenkwekerij (CGVS, p. 9). U stelt dat de milities Hezbollah, Asa'ib Ahl al-Haqq en Badr vanaf 2016 regelmatig langs jullie woonplaats in het veld kwamen (CGVS, p. 19). Later echter, spreekt u enkel over Hezbollah en Asa'ib Ahl al-Haqq (CGVS, p. 25). U verklaart dat jullie wisten dat zij milities waren omdat ze met hun auto's kwamen (CGVS, p. 19). Dit is echter slechts een zwak argument, en geeft geen blijk van duidelijk een concrete elementen dat het hier om voornoemde milities ging. Bevreemdend is bovendien dat u niet met zekerheid kan zeggen waarom ze juist langskwamen, u weet niet of het was omwille van de voormalige functie van uw vader of omwille van jullie soennitische identiteit (CGVS, p. 19). Opnieuw is dit niet ernstig. Dat u niet eens zeker zou weten waarom verschillende milities u en uw familie zouden lastigvallen, is niet aannemelijk. Ook hoe vaak ze zijn langsgesproken weet u niet (CGVS, p. 20). Ze vroegen telkens aan uw moeder waar 'de mannen' waren, en zeiden dat ze hen een paar kleine vragen wilden stellen (CGVS, p. 24). Na een aantal keer bedreigden ze jullie tevens, en zeiden dat ze jullie zouden vermoorden (CGVS, p. 25). Echter, u en uw broer S. waren nooit thuis wanneer ze langskwamen, maar vluchtten naar de bergen of verstopten jullie in het veld (CGVS, p. 24). Het is merkwaardig dat jullie in dergelijke omstandigheden - de militeleden kwamen immers met hun wagens aangesneld - altijd op tijd konden vluchten zonder dat ze jullie konden opmerken of konden zien welke richting jullie uitgingen. U stelt dat uw broer Z. altijd met de motor naar de fabriek ging, en dat als hij auto's opmerkte, hij jullie belde en zei dat ze op komst waren (CGVS, p. 24). Op welke manier hij dan kon weten dat het om militeleden ging en niet om 'normaal' verkeer - in én rond de fabriek moet toch enig verkeer zijn geweest - is niet duidelijk. De wijze waarop u deze zaken voorstelt is te simplistisch om aannemelijk te zijn. U stelt dat jullie slechts één keer niet op tijd naar de bergen zijn kunnen vluchten, en dat jullie zich moesten verstoppen in het veld (CGVS, p. 24). Dat jullie in het veld dan ook niet zouden zijn opgemerkt, valt al evenmin te begrijpen. Het is echter niet aannemelijk dat de milities zo vaak zouden langskomen, maar dat jullie hen altijd te snel af konden zijn, ook al waren zij in de meerderheid, beschikten zij over snelle wagens en hadden zij wapens. Bovendien verklaart u dat wanneer jullie zich in het veld verstopten, ze jullie gemakkelijk zouden hebben kunnen vinden, mochten ze op die plaats zijn komen kijken (CGVS, p. 25). Dat de milities echter niet eens de moeite zouden doen om de omgeving te doorzoeken, ook al waren zij volgens u actief naar jullie op zoek, is al even ongeloofwaardig.

Dient verder te worden opgemerkt dat, wanneer u wordt gevraagd wat er dan met uw vader gebeurde als ze langskwamen en u en uw broer niet te vinden waren, verklaart u dat uw vader niet thuis sliep (CGVS, p. 25). Gevraagd of uw vader dan nooit in de kippenkwekerij sliep, antwoordt u dan weer dat hij dit soms wel deed, maar niet zo vaak (CGVS, p. 25). Uw steeds wijzigende verklaringen over de verblijfplaats van uw vader komen de geloofwaardigheid van uw relaas evenmin ten goede.

U verklaart verder dat uw broer S. in 2016 werd ontvoerd door Asa'ib Ahl al-Haqq ter hoogte van de steenfabriek "Najad" (CGVS, p. 20). Hij werd ontvoerd samen met andere personen, maar u weet niet exact met hoeveel anderen (CGVS, p. 20-21). U stelt enkel dat er werd gezegd dat het om ongeveer dertig personen ging (CGVS, p. 21). Zij werden meegenomen omwille van sektarische redenen, als wraak voor Saddam Hussein (CGVS, p. 22). Gevraagd hoe u de ontvoering van uw broer vernam, antwoordt u dat de eigenaar van de fabriek jullie dit vertelde, hij had het zien gebeuren (CGVS, p. 21-22). Het gaat hier echter om een blote bewering, die u niet weet te staven aan de hand van enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs.

In augustus 2016 verliet u samen met uw verloofde Irak (CGVS, p. 23). Gevraagd naar de reden waarom u op dat moment besloot Irak te verlaten, antwoordt u dat u vertrok omwille van de milities Hezbollah en Asa'ib Ahl al-Haqq. Mocht u zijn gebleven, zou u zijn gedood (CGVS, p. 24). Echter, de problemen omtrent het sektarisch geweld die u aanhaalde waren al enkele jaren aan de gang. Hiernaar gevraagd, stelt u dat u altijd hoopte dat er een einde aan zou komen en dat jullie naar jullie normale leven zouden kunnen terugkeren, maar dat u niet meer durfde te blijven sedert u bedreigd werd tijdens de bezoeken aan jullie woonplaats (CGVS, p. 24). Nochtans betroffen dit volgens uw verklaringen talrijke bezoeken, waardoor zich opnieuw de vraag opdringt waarom u al niet eerder dan om die reden het land, minstens de regio, had verlaten.

U verklaart dat uw moeder in 2017 - dus toen u reeds in Turkije vertoefde - een dreigbrief ontving, waarin stond dat ze jullie zouden krijgen, waar jullie ook naartoe zouden gaan (CGVS, p. 25). Het is echter geheel onlogisch dat jullie deze dreigbrief zouden ontvangen op ene moment dat u het land al verlaten had, terwijl u in de jaren daarvoor - toen de milities jullie thuis niet te pakken konden krijgen - nooit een dreigbrief zouden ontvangen hebben. Dit lijkt wel zeer toevallig en bovendien onlogisch. Wat is immers het nut van een dreigbrief als de beoogde personen die aanwezig zijn. In alle redelijkheid kan worden aangenomen dat de door u voornoemde milities daadkrachtiger te werk zouden gaan, mocht u werkelijk in hun vizier zijn terecht gekomen.

Uw ouders zouden pas in 2017 Irak hebben verlaten (CGVS, p. 23). U verklaart dat, nadat de milities uw moeder aanvielen en een pistool op het hoofd van uw neefje hadden gericht, uw moeder het niet meer zag zitten er te blijven (CGVS, p. 10 & 14 & 19). Gevraagd waarom uw vader dan als oud-Ba'athist nooit eerder is gevlucht, antwoordt u dat jullie altijd dachten dat de situatie zou verbeteren; ook de vroegere partijleden hoopten weer de macht te kunnen krijgen met behulp van Amerika, maar deze hielp niet (CGVS, p. 25). Indien uw vader echter wel degelijk vreesde voor zijn leven, is het niet aannemelijk dat hij na de val van het oude regime nog veertien jaar in Irak zou zijn gebleven. Uw verhaal mist alle geloofwaardigheid op dit vlak. Bovendien is het niet logisch dat uw vader, samen met uw moeder, pas als laatste van de familie zou proberen Irak te ontvluchten, gelet op het feit dat hij hoogstwaarschijnlijk het grootste risico liep.

U verklaart dat u in Turkije onder de Irakezen altijd heeft verkondigd dat alleen de criminelen nog in Irak waren gebleven en Irak bestuurden, en dat u Q. K., een militieleider, er heeft vervloekt (CGVS, p. 14). Bovenop uw problemen met Asa'ib Ahl al-Haqq, kreeg u hierdoor nog meer problemen met hen in Turkije (CGVS, p. 14-15 & 25-26). Toen u met uw zoon op een gegeven moment buiten was, kwamen er immers gewapende leden van Asa'ib Ahl al-Haqq naar u toe, vielen u aan, en sloegen u op uw hoofd en arm (CGVS, p. 14-15 en 26). Ze riepen hoe u hun heilige leider durfde te vervloeken en dat ze u zouden executeren (CGVS, p. 15). U kon net op tijd de deur van uw woning openen en uzelf en uw zoon in veiligheid brengen (CGVS, p. 14-15 & 29). Ongeveer een maand na de operatie die volgde op de aanval vertrok u uit Turkije (CGVS, p. 15 & 26). U was echter reeds in Turkije sinds augustus 2016 en vertrok pas uit Turkije twee maanden voor uw aankomst in België op 20 september 2022 (CGVS, p. 12; zie administratief dossier). Dit betekent dat u dus ruim zes jaar in Turkije hebt verbleven zonder er verder nog problemen te kennen. Dat Asa'ib Ahl al-Haqq zes jaar zouden wachten alvorens u aan te vallen, is niet geloofwaardig. Bovendien kan men zich de vraag stellen hoe deze militie uw 'whereabouts' in Turkije te weten is gekomen en u helemaal tot in Turkije zou komen bedreigen. Dit doet de wenkbrauwen fronsen.

U stelt tevens dat Asa'ib Ahl al-Haqq een paar dagen voor de aanval in Turkije uw motor had gestolen in de hoop u naar een afgelegen plaats te lokken om u er te vermoorden (CGVS, p. 25). Op het moment dat dit gebeurde wist u echter nog niet dat het Asa'ib Ahl al-Haqq was die hierachter zat (CGVS, p. 26). U ging uw motor echter niet zoeken omdat het nacht was, en u zich in een vreemd land bevond (CGVS, p. 26). Het is echter niet logisch dat indien Asa'ib Ahl al-Haqq het echt op u gemunt had, ze zo omslachtig te werk zou gaan, in plaats van u meteen rechtstreeks aan te vallen, te meer gelet op uw verklaring dat ze dit later wel deden. Deze door u aangegeven gang van zaken ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat voormelde militie u dan ook wou vermoorden, is opnieuw een loutere stelling van uwentwege die u niet aannemelijk kan maken.

Gevraagd of uw andere broers in Turkije nog problemen kenden, antwoordt u dat er ooit iemand van uw regio die zich had aangesloten bij Asa'ib Ahl al-Haqq aan een Syriër naar uw broer kwam vragen, waarop de Syriër uw broer verwittigde, en dat uw broer deze persoon vervolgens zag en wist wie hij was, en hiervoor een klacht indiende in Turkije, maar dat er niks werd gedaan (CGVS, p. 26). Dit is echter slechts een oppervlakkige en weinig nauwkeurige beschrijving van het incident. Bovendien is dit het enige incident dat u vermeldt (CGVS, p. 26). Dat uw broers in Turkije geen echte problemen meer kenden, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met sjiiitische milities, zowel in Iraks als in Turkije. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart is hoogstens een aanduiding van uw identiteit en herkomst, die in de beslissing momenteel niet wordt betwist. De kopieën van de kimlik en de geboorteakte van uw zoon H. zijn hoogstens een aanduiding van jullie familieband, die in de beslissing evenmin wordt betwist. De kopieën van het paspoort van uw vader, en het paspoort van uw moeder betreffen geen originelen, zodat de herkomst ervan onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien toont u in dezer ook niet aan dat deze stukken effectief aan familieleden van u toebehoren. Hetzelfde geldt voor de kopie van de lidkaart van de Ba'ath-partij (zie ook supra). Bovendien moet worden opgemerkt dat wat de kopie van deze lidkaart betreft, alsook wat betreft de kopieën van de dreigbrieven, dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Ook hier dient opgemerkt dat het geen originelen betreffen en dat, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën, deze überhaupt weinig of geen bewijswaarde hebben. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten afkomstig uit Irak onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Irak als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De kopie van uw kimlik is hoogstens een aanduiding van uw verblijf in Turkije, hetgeen ook niet ter discussie staat. De foto's van uw huis in Irak hebben geen bewijswaarde in het licht van uw asielaanvraag gezien hieruit geenszins kan worden afgeleid of het wel degelijk uw ouderlijk huis betreft, noch wanneer, door wie, en waarom en/of in welke omstandigheden dit huis werd vernield. Dat u en uw broer met dit vernield huis op de foto staan verandert hier niets aan en toont geenszins aan dat het jullie woning betreft. Ook de foto's van uw verwondingen aan uw hand in Turkije tonen geenszins aan waar, wanneer, door wie, en op welke manier en/of om welke reden u deze verwondingen opliep. De bewijswaarde van foto's is überhaupt zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld in welke omstandigheden of met welke bedoelingen ze werden genomen.

Verder legt u verschillende medische documenten neer, oa. afkomstig van het UMC Sint-Pieter betreffende beeldvorming, opvolging van de kwetsuur aan uw hand en het voorschrijven van medicatie en kinésistherapie. Nogmaals, dat u ooit ernstig verwond geraakte aan uw rechterhand wordt niet betwist, doch deze stukken kunnen niet gelden als bewijs van de door u beweerde omstandigheden waarin dit letsel werd opgelopen. Eenzelfde opmerking geldt voor de Turkse medische stukken, die hooguit aantonen dat u in Turkije in behandeling was voor uw hand. De attesten van 'Médecins sans Frontières' en de documenten van het aanmeldcentrum van Fedasil bespreken uw mentale klachten, doch tonen evenmin de door u geopperde asielmotieven aan. Een psycholoog is bij het vaststellen van de symptomen en diagnose afhankelijk van hetgeen hem door zijn patiënt wordt aangereikt en wordt verteld. Het CGVS stelt niet ter discussie dat u mogelijks mentale klachten heeft (gehad), doch verschillende oorzaken kunnen hieraan ten grondslag liggen. Er zou verder ook een TBC-test in België zijn afgenomen, een element dat in deze context weinig relevant is. Tot slot legt u uw arbeidsovereenkomst, uw bijlage 26, en de kopie van de mail omtrent een afspraak voor inschrijving van de stad Brussel neer. Deze stukken zijn niet dienstig ter staving van uw asielaanvraag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiïeten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijn de leden van de Sadristische Vredesbrigades, onder de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shaya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Salah ad-Din te worden beoordeeld. Dit gebied omvat acht districten: Al-Dour, al-Shirqat, al-Faris, Balad, Baiji, Tooz, Samarra en Tikrit.

De bevolking van de provincie Salah ad-Din bestaat hoofdzakelijk uit soennitische moslims en de provincie wordt aanzien als een machtscentrum van soennitische Arabieren, al kent ze eveneens een sjiiitische Arabische minderheid en een aanwezigheid van Koerdische en Turkmeense bevolkingsgroepen. Salah ad-Din heeft op zijn grondgebied ook zogenaamde betwiste gebieden, in casu Tuz Khurmatu. In dit district is de bevolking gemengd, met vooral Koerden en sjiiitische Turkmenen die op gespannen voet met elkaar leven.

De Iraqi Security Forces (ISF) zijn verantwoordelijk voor de veiligheid in de provincie maar zijn slechts beperkt aanwezig in de rurale gebieden. De Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn de meest dominante veiligheidsactor in de provincie en zijn in alle regio's aanwezig, waarbij ze ook de controle uitoefenen over strategische locaties. Verder opereren binnen de provincie sjjiitische milities die verbonden zijn aan sjjiitische leiders en heiligdommen, Turkmeense milities die gelieerd zijn aan de PMF, en een aantal soennitische tribale milities, al dan niet gelieerd met de PMF. In de provincie heerst een gespannen sfeer tussen de lokale gemeenschappen en de sjjiitische PMF, waarbij burgerslachtoffers kunnen vallen.

In de hele provincie Salah ad-Din vinden veiligheidsincidenten plaats. In de periode van januari 2022 tot februari 2023 lag het totaal aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerslachtoffers dat hierbij viel, relatief laag. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het gros van de dodelijke slachtoffers die bij deze veiligheidsincidenten vallen, tot de strijdende partijen behoort en dat het aandeel burgerslachtoffers beperkt is.

In oktober 2017 braken in Tuz Khurmatu gevechten uit tussen de Koerdische peshmerga en de ISF, en kwam het tot plunderingen door de plaatselijke bevolking. Uiteindelijk namen de ISF de controle volledig over van de peshmerga. Naast de ISF wonnen verschillende PMF gelieerde milities lokaal aan invloed. Sinds oktober 2019 heeft Badr de feitelijke controle over Tuz Khurmatu in handen, tot ontevredenheid van de Koerden. Hoewel Tuz Khurmatu in het verleden meer geweld heeft gekend dan de andere omstreken gebieden, vertalen de actuele spanningen zich niet naar een verhoogd aantal geweldsincidenten in en rond Tuz Khurmatu.

De provincie Salah ad-Din is van bijzonder belang voor ISIS wegens de strategische ligging, maar de organisatie blijkt vooral actief in de rurale gebieden van de provincie. Salah al-Din telde relatief veel confrontaties tussen ISIS en het leger of de PMF. Naast beschietingen door het Iraakse leger op mogelijke schuilplaatsen van ISIS waren er ook aanvallen van de terroristische organisatie tegen de ISF en op burgers. ISIS gebruikte hierbij IED's maar legde ook hinderlagen of opende het vuur op de ISF en de PMF. Er vielen daarbij slachtoffers aan beide kanten. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze incidenten valt, is relatief beperkt gebleven.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio voor de provincie Salah ad-Din bedraagt momenteel 85%, wat overeenkomt met bijna 750.000 personen. Ruim 130.000 IDP's afkomstig uit de provincie Salah ad-Din blijven nog steeds ontheemd. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeren divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als redenen om niet terug te keren.

In de EUAA Guidance Note wordt aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatieverrichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Salah ad-Din, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS op volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Salah ad-Din nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Salah ad-Din afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Salah ad-Din actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Salah ad-Din in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden

aangenomen dat u bij een terugkeer naar Salah ad-Din een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Salah ad-Din. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 22 juli 2024 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 6 augustus 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt". Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Hij benadrukt zijn asielmotieven en stipt zijn psychologische toestand aan waarbij hij wijst op de medische documenten en zijn kwetsbaarheid.

Verder gaat hij concreet in op: de betrokkenheid bij de Ba'ath partij, zijn detentie, de problemen met de milities na verhuizing naar een veld tussen Toot en Suleiman Bek, de ontvoering van zijn broer, zijn vertrek uit Irak, de dreigbrief in 2017 en de problemen in Turkije. Tot slot bespreekt hij de subsidiaire bescherming en de nood aan een vernietiging van de bestreden beslissing.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- schermafbeeldingen van Google Maps;
- psychologisch attest van 12 juni 2024.

3.2.2. Op 1 oktober 2024 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024;
- EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023;
- EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024.

3.2.3. Verzoeker brengt op 3 oktober 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- bewijzen van afspraken bij de psycholoog;
- foto's ter staving van het vernielde huis in Irak.

3.2.4. Verzoeker brengt op 4 oktober 2024 aan de Raad een tweede aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan een op 2 en 3 oktober 2024 geactualiseerde psychologisch attest van 12 juni 2024 wordt toegevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de laatste tijd heel weinig slaapt, en mentale problemen heeft (CGVS, p. 3-4). U bent in België in behandeling bij een psychiater, en u neemt medicatie (CGVS, p. 3-4). Uit een medisch document d.d. 27 februari 2023 blijkt tevens dat u lijdt aan angst, depressieve episodes,

slaapproblemen en PTSD, en dat u psychologisch wordt opgevolgd sinds oktober 2022 (zie administratief dossier). U stelt wel dat u zich gedurende de laatste periode psychisch veel beter voelt, maar dat alles terug naar boven is gekomen sinds u wist dat u naar het persoonlijk onderhoud diende te komen (CGVS, p. 13). Uit de medische documenten d.d. 14 november 2022, 28 december 2022, 11 januari 2023, 6 september 2023, en 7 november 2023 blijkt tevens dat u last heeft van o.a. uw pols, duim, schouders, en onderrug, en dat kinesitherapie volgde (zie administratief dossier).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-Generaal, en werd er aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd hoe het met u en met uw gezondheid ging (CGVS, p. 3). Er werd u gevraagd of u zich in staat voelde om die dag het gesprek te voeren, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 5). Er werd aangegeven dat er een pauze zou zijn, en er werd benadrukt dat indien u nood zou hebben aan een bijkomende pauze, u dit altijd mocht aangeven (CGVS, p. 2). Dit werd nogmaals herhaald (CGVS, p. 5). Er werd u gevraagd of de 'protection officer' verder nog iets kon doen om rekening te houden met uw problemen, waarbij u niets aangaf, en gewoon zei dat u uw gesprek wilde doen en er vanaf wilde zijn (CGVS, p. 5). Er werd verder gepauzeerd, en na de pauze werd u opnieuw gevraagd of alles nog oké was, en of het voor u nog ging om verder te doen, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 15). Verder bleek er nergens tijdens het persoonlijk onderhoud enig probleem te zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Waar verzoeker zijn mentale problemen en psychologische/psychiatrische evenals medicamenteuze opvolging benadrukt en wijst op een recent psychologisch attest van 12 juni 2024 met een update van 2/3 oktober 2024 waarin onder meer bijkomend gewag wordt gemaakt van meerdere zelfmoordpogingen en automutilatie, kan hij geen ander licht werpen op zijn ongeloofwaardig vluchtrelaas zoals blijkt uit de motieven onder 3.3.5.2. (infra) noch op bovenstaande correcte en concrete bemerkingen waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand en hem steunmaatregelen werden verleend.

In zoverre verzoeker zijn gebrekkige, inconsistente en oppervlakkige verklaringen tracht te verschonen door te wijzen op zijn psychologische problematiek waarmee volgens hem onvoldoende rekening werd gehouden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verhaal, stipt de Raad aan dat hoewel in de medische stukken die voorliggen wordt vermeld dat verzoeker last heeft van zijn pols, duim, schouders, onderrug en kinesitherapie volgt alsook wordt vermeld dat verzoeker lijdt aan angst, depressieve episodes, slaapproblemen, PTSD, willoosheid, gevoelens van immens leed, permanente cognitieve en fysieke uitputting met vermelding van zelfmoordpogingen en automutilatie, in casu niet kan vastgesteld worden dat verzoeker, gelet op onder meer de hem verleende steunmaatregelen en het verloop van het onderhoud in acht genomen, in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen, consistente en volwaardige verklaringen af te leggen. Wat betreft de psychologische attesten en de daarin opgesomde symptomen stipt de Raad nog aan dat deze zijn gebaseerd op verzoekers verklaringen en eigen gedragingen en uit deze attesten niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoeker ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Verzoeker legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Noch uit de psychologische attesten noch uit de stukken van het dossier kan blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat hij lijdt aan geheugenproblemen of dat hij ten gevolge van zijn psychische of medische problemen niet bij machte was om zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoeker met de verwijzing naar zijn medische problemen geenszins zijn voorgehouden vrees of voorgehouden problemen gelinkt aan zijn vluchtrelaas aannemelijk maakt nu verzoeker hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (infra). Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog of arts vermoedens hebben over de oorzaak van de of medische problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Verder merkt de Raad op dat ondanks dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud emotioneel was en zelf verklaarde dat hij soms een beetje in de war is, weinig slaapt en gestresseerd is, hij uitdrukkelijk aangaf zich in staat te voelen om het interview te doen alsook bevestigde al zijn problemen te hebben kunnen vertellen en de tolk en de vragen goed te hebben begrepen (persoonlijk onderhoud, p. 2-3, 5, 15, 30). Uit de weergave van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat verzoeker niet in staat was om op adequate, eenduidige wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling van het beschermingsverzoek

3.3.5.1. Verzoeker, die soenniet is, verklaart Irak te hebben verlaten wegens problemen met de sjjiitische milities en stipt daarbij het voormalig lidmaatschap van zijn vader bij de Ba'ath-partij aan.

3.3.5.2. De Raad treedt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, verweerders oordeel bij dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig is.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat verzoeker het profiel van zijn vader als ex Ba'athist niet aannemelijk maakt:

"U verklaart dat uw vader lid was van het afdelingsbestuur van de Ba'ath-partij (CGVS, p. 12 & 15). Hij werkte bij de partij sinds de jaren 1970 (CGVS, p. 16). Bevreemdend is echter dat u niet kan zeggen wat zijn functie juist inhield, noch wat zijn taken waren, behalve dan het bijwonen van vergaderingen (CGVS, p. 16). Als reden hiervoor stelt u dat u nog een kind was, en mannen in Irak niks aan kinderen vertellen (CGVS, p. 16). Gevraagd of u er dan later nooit met uw vader over sprak, antwoordt u van niet, de situatie was anders, mensen durfden niet meer zeggen dat ze bij de partij waren, en ook uw vader was bang (CGVS, p. 16). Dit laatste is niet ernstig te nemen. Men dunkt immers dat u hier achter gesloten deuren toch wel over zou kunnen spreken, te meer zijn engagement bij de Ba'ath, na de val van het Saddam-regime, jullie allemaal in de problemen konden brengen. Dat u dan niet zou willen weten en hem dus ook niet zou hebben gevraagd wat zijn preciese taken en/of opdrachten waren, kan totaal niet worden geloofd. U weet verder niet wie zijn hiërarchisch overste was, noch of uw vader al dan niet een hoge functie had (CGVS, p. 17). Ook hoeveel uw vader verdiende aan het einde van zijn carrière kan u niet zeggen, alleen dat het genoeg was voor een half schaap, boodschappen en wat kledij (CGVS, p. 18). Uw gebrek aan informatie omtrent uw vaders rol in de lokale afdeling van de Ba'ath-partij ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien is het bevreemdend dat u verklaart dat uw vader de meeste documenten die hij had van de tijd van Saddam Hussein, heeft verbrand, doch dat u wel in staat bent een kopie van zijn lidkaart neer te leggen, omdat uw moeder die heeft bewaard omdat ze trots was op uw vader (CGVS, p. 16). Dat de documenten van uw vader enerzijds werden verbrand uit angst dat dit ooit tegen hem zou kunnen worden gebruikt, maar uw moeder anderzijds 'uit trots' zijn lidkaart bijhield, valt moeilijk met elkaar te rijmen. De kopie van de lidkaart die u thans voorlegt heeft op zich dan weer weinig bewijswaarde; u legt immers het origineel niet voor; bovendien kan die kaart van eender wie zijn, en is niet aangetoond dat het uw vader betreft. Uw gebrek aan kennis omtrent diens functie of activiteiten binnen de Ba'ath is dusdanig frappant dat het CGVS effectief vraagtekens plaatst bij de identiteit van de persoon op de lidkaart. Bovendien kan u ook niet zeggen welke andere documenten uw vader dan zou hebben verbrand, behalve foto's van toen hij een militair was (CGVS, p. 18). Ook dit is opvallend. U had zich minstens bij uw ouders kunnen bevragen over die andere documenten.

U verklaart dat uw vader na de val van Saddam Hussein is ondergedoken (CGVS, p. 12 & 18). U stelt echter dat hij dit in jullie huis deed, en enkel als hij het gevoel kreeg dat er iets zou gebeuren, ergens anders ging overnachten (CGVS, p. 18). Opnieuw is het niet ernstig te stellen dat uw vader onderdook in jullie eigen woning; bovendien een woning die zou zijn geschonken door president Saddam Hussein, iets wat toch moet zijn geweten. Dit is bezwaarlijk een veilige onderduikplaats aangezien zowat iedereen die het op hem gemunt kon hebben hem heel gemakkelijk had kunnen terugvinden. zeer efficiënte manier is om niet gevonden te kunnen worden (CGVS, p. 18).

Uw gebrek aan kennis over uw vaders Ba'ath-engagement, alsook uw onlogische verklaringen maken dat het CGVS geen geloof kan hechten aan het profiel van uw vader als ex-Ba'athist.

U stelt ook dat jullie allemaal sympathie hadden voor Saddam Hussein en dat er ook nog verschillende andere familieleden van u bij de Ba'ath-partij zaten, maar u kan andermaal amper iets zeggen over hun functies of de invulling ervan (CGVS, p. 12 en 17)."

Verzoeker repliceert dat het CGVS de geschiedenis niet in de juiste context plaatst en licht toe dat zijn vader al sinds de jaren '70 lid was van de partij die werd ontbonden in 2000 toen hij nog maar 12 jaar oud was. Verzoeker meent aldus dat zijn verklaringen en de mate van detail die hij tijdens het persoonlijk onderhoud kon geven, overeenkwamen met de herinneringen van een 12-jarig kind en hij daarom niet precies kon weten wat de functies van zijn vader waren. Er wordt vervolgd dat verzoeker zich alleen herinnert dat zijn vader bij een controlepost werkte en dat hij smokkelaars en wapenhandelaars tegenhield. Verzoeker voert aan dat het CGVS veeleisend is terwijl hij niettemin zijn kennis van de partij toont en de denkwijze van de partij wist uit te leggen evenals hij wel de identiteit van de verschillende collega's kent, de positie van zijn neef gaf, uitlegde dat het nichtje van zijn vader lid is van de partij en dat de twee zonen en haar man vermoord zijn, over het kamp heeft verteld waaraan hij deelnam (Sadams jeugd) en een vrij duidelijk idee kon geven van wat zijn vader verdiende en hun levensstandaard. Voorts stelt verzoeker dat voormalige leden moesten onderduiken en discussies over de partij volledig taboe werden waarbij hij nog opmerkt dat zijn vader hem waarschijnlijk geen verdere informatie heeft gegeven om hem te beschermen. Ook geeft verzoeker inzake de voorzorgsmaatregelen van zijn vader aan dat hoewel zijn vader zich soms in het huis verborg, hij ook voornamelijk van huis weg was en alleen terug kwam om zijn familie te zien.

Door te volharden in zijn verklaringen brengt verzoeker geen valabele elementen bij die bovenstaande pertinente weigeringsmotieven kunnen ontkrachten.

Verzoekers betoog kan verder allerm minst zijn gebrekkige verklaringen inzake de werkzaamheden van zijn vader verschonen. De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige, doorleefde verklaringen aflegt over zaken die rechtstreeks verband houden met zijn vrees, in casu de voormalige werkzaamheden van zijn vader als lid van de Ba'ath-partij, te meer verzoekers vader jarenlang lid was van deze partij en verzoeker en zijn familie persoonlijke problemen begonnen te ondervinden in 2012 toen verzoeker reeds meerderjarig was (persoonlijk onderhoud, p. 18). Daarenboven moet opgemerkt worden dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de omvang en oorsprong ervan. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog sinds de aanvang van de problemen in 2012 tot 2016 samen met zijn vader - die evenwel ondergedoken zou geleefd hebben en soms ergens anders sliep - in Irak is gebleven en ook later in Turkije contact met hem heeft onderhouden (persoonlijk onderhoud, p. 9, 12, 18, 22, 24, 11) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Met betrekking tot de lidkaart, legt verzoeker uit dat zijn moeder deze heeft bewaard in de hoop dat de situatie zou veranderen en om te kunnen bewijzen dat zijn vader wel degelijk lid was van de partij. Verzoeker wijst er hierbij op dat om te bewijzen dat het zijn vader betreft, hij een voedselhulpkaart voorlegde waaruit blijkt dat ze inderdaad deel uitmaakten van hetzelfde gezin. In het verzoekschrift wordt tevens aangevoerd dat hoewel verzoeker geen originele kaart kon tonen, de lidkaart veel zorgvuldiger had onderzocht moeten worden. Er wordt betoogd dat het CGVS zich ervan onthoudt om aan te tonen dat deze lidkaart een vals document is. Het rapport toegevoegd aan het administratieve dossier spreekt daarenboven niet over problemen van fraude in verband met Ba'ath-kaarten doch enkel over identiteitskaarten, paspoorten, een nationaliteitsbewijs of huwelijksakte, aldus verzoeker. Daarom is het volgens verzoeker niet aanvaardbaar dat het CGVS een zo belangrijk bewijs op die manier terzijde schuift zonder aan te tonen dat het vals is.

Verzoeker kan met zijn kritiek inzake de lidkaart geen ander licht werpen op de vormelijke alsook inhoudelijke appreciatie van verweerder die steun vindt in de stukken van het dossier. Zelfs indien kan aangenomen worden dat het hierbij gaat om zijn vader, slaagt verzoeker er niet in een afdoende verklaring te bieden voor de vaststelling dat de documenten van zijn vader enerzijds werden verbrand uit angst dat dit ooit tegen hem zou kunnen worden gebruikt, maar zijn moeder anderzijds 'uit trots' deze lidkaart bijhield, hetgeen moeilijk valt te rijmen met elkaar. Bovendien voegt de Raad hieraan toe dat het in deze context waarbij andere documenten werden vernietigd, moeilijk kan overtuigen dat verzoekers moeder de lidkaart jarenlang bewaarde te meer er vanaf 2016 regelmatig sjitische milities naar hun verblijfplaats kwamen die zijn moeder ook bedreigden (persoonlijk onderhoud, p. 24-25).

De Raad benadrukt voorts dat verzoeker heeft nagelaten een originele versie van de lidkaart van zijn vader bij te brengen zodat het CGVS terecht heeft geoordeeld dat aan een kopie weinig (of geen) bewijswaarde kan gehecht worden. Verder in de bestreden beslissing inzake de bespreking van de neergelegde documenten wordt ook nog met reden gewezen op het gemakkelijk te manipuleren karakter van kopieën. Het gegeven dat verweerder bijkomend nog motiveert dat uit de beschikbare informatie blijkt dat alle soorten documenten afkomstig uit Irak onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Irak als daarbuiten, kan geen afbreuk doen aan voormelde pertinente en draagkrachtige motieven inzake de inhoudelijke en vormelijke beoordeling van de neergelegde kopie. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat het CGVS diende aan te tonen dat de neergelegde kopie een vals document betreft. Volledigheidshalve stipt de Raad wel nog aan dat verzoeker met zijn kritiek dat het rapport toegevoegd aan het administratieve dossier niet spreekt over problemen van fraude in verband met Ba'ath-kaarten doch enkel over identiteitskaarten, paspoorten, een nationaliteitsbewijs of huwelijksakte voorbij gaat aan verweerders correcte motivatie dat *"alle soorten documenten"* afkomstig uit Irak onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst. Deze vaststelling vindt immers steun in de COI Focus - Irak, Corruptie en documentenfraude van 20 mei 2021 waaruit - ondanks de verdere onderverdeling en toelichting in het rapport inzake specifieke documenten - blijkt dat corruptie wijdverspreid is, vervalste documenten makkelijk en goedkoop zijn te verkrijgen in Irak en ook authentieke documenten frauduleus kunnen verkregen worden.

Daarnaast overweegt de commissaris-generaal op goede gronden:

"Gevraagd hoelang na de val de problemen voor u en uw familie dan zijn begonnen, antwoordt u dat het sektarische geweld begon in 2005 of 2006 (CGVS, p. 18). Een deel van uw burens sloot zich immers aan bij de Badr-militie en begon voormalige leden van de Ba'ath-partij te verklikken (CGVS, p. 18).

Uw eerste persoonlijk probleem deed zich echter in 2012 voor, dwz. pas 9 jaar na de val van het Ba'ath-regime; een opvallende vaststelling (CGVS, p. 18). U werd toen onderweg tegengehouden, opgepakt en gedurende een maand mishandeld door leden van het al-Mahdi leger (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u werd opgepakt, antwoordt u dat ze op uw identiteitskaart Salah ad-Din zagen staan, en bovendien uw naam haatten omdat die gelinkt was aan Omar (CGVS, p. 19). U weet niet waar u werd opgesloten, alleen dat het in Baghdad was (CGVS, p. 27). Opvallend is dat A., een andere gevangene, jullie kon vrijkopen (CGVS, p. 27). Waarom hij dit dan niet meteen deed en/ of u zelf ook gene poging ondernam om middels het betalen

van geld vrij te komen, is een vraagteken. Bovendien is het merkwaardig dat het al-Mahdi leger zomaar eender wie afkomstig was uit Salah ad-Din, of een verkeerde naam had, zou opsluiten en martelen, zonder verder ander aanleiding. Uw vriend A. had dan weer geen zgn. aanstootgevende naam, maar werd ook opgepakt. Dit doet de wenkbrauwen fronsen."

Met betrekking tot het feit dat verzoeker pas in 2012 problemen ondervond, d.w.z. 9 jaar na de val van het regime, wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verweerder geen rekening houdt met het feit dat de "Débaasification" gedurende meerdere jaren plaatsvond, met een heropleving lang na de val. Verzoeker verwijst in dit verband naar algemene informatie en meent dat hieruit blijkt dat er een ware opleving was in de vervolging van soennieten en leden van de Ba'ath-partij in 2010, wat min of meer de periode is waarin verzoeker problemen begon te krijgen.

Verzoekers betoog overtuigt allerm minst. Hoewel uit de aangehaalde informatie kan blijken dat de "Débaasification" wat heropleefde na de val van de partij met vermelding van een nieuwe regering in 2006, nieuwe wetgeving in 2008 en activiteiten in maart 2010, valt hiermee niet afdoende te verklaren dat verzoeker pas in 2012, liefst negen jaar na de val van het Ba'ath-regime, persoonlijke problemen ondervond, hetgeen geenszins "min of meer" de periode betreft van een ware opleving in de vervolging van soennieten en leden van de Ba'ath-partij rond 2006 tot 2010.

Met dit betoog, zijn verwijzingen naar algemene informatie en de volharding in zijn verklaringen rond zijn opsluiting en de deal na een maand slaagt verzoeker er verder niet in verweerders terechte bevindingen, die steun vinden in de door verzoeker zelf geschetste context, inzake zijn onaannemelijke verklaringen over zijn vermeende opsluiting op te heffen.

In samenhang met het voorgaande wordt gewezen op volgende pertinente bevindingen:

"In 2014 werd uw familie ontheemd naar aanleiding van het conflict tussen gewapende groeperingen, net als alle andere inwoners van Suleiman Bek, zo stelt u (CGVS, p. 9 & 19). U en uw familie verhuisden hierop naar een veld tussen Tooz en Suleiman Bek, tegenover het dorp Kokez, waar jullie verbleven in een kippenkwekerij (CGVS, p. 9). U stelt dat de milities Hezbollah, Asa'ib Ahl al-Haqq en Badr vanaf 2016 regelmatig langs jullie woonplaats in het veld kwamen (CGVS, p. 19). Later echter, spreekt u enkel over Hezbollah en Asa'ib Ahl al-Haqq (CGVS, p. 25). U verklaart dat jullie wisten dat zij milities waren omdat ze met hun auto's kwamen (CGVS, p. 19). Dit is echter slechts een zwak argument, en geeft geen blijk van duidelijk een concrete elementen dat het hier om voornoemde milities ging. Bevreemdend is bovendien dat u niet met zekerheid kan zeggen waarom ze juist langskwamen, u weet niet of het was omwille van de voormalige functie van uw vader of omwille van jullie soennitische identiteit (CGVS, p. 19). Opnieuw is dit niet ernstig. Dat u niet eens zeker zou weten waarom verschillende milities u en uw familie zouden lastigvallen, is niet aannemelijk. Ook hoe vaak ze zijn langsgesproken weet u niet (CGVS, p. 20). Ze vroegen telkens aan uw moeder waar 'de mannen' waren, en zeiden dat ze hen een paar kleine vragen wilden stellen (CGVS, p. 24). Na een aantal keer bedreigden ze jullie tevens, en zeiden dat ze jullie zouden vermoorden (CGVS, p. 25). Echter, u en uw broer S. waren nooit thuis wanneer ze langskwamen, maar vluchtten naar de bergen of verstopten jullie in het veld (CGVS, p. 24). Het is merkwaardig dat jullie in dergelijke omstandigheden - de militeleden kwamen immers met hun wagens aangesnel - altijd op tijd konden vluchten zonder dat ze jullie konden opmerken of konden zien welke richting jullie uitgingen. U stelt dat uw broer Z. altijd met de motor naar de fabriek ging, en dat als hij auto's opmerkte, hij jullie belde en zei dat ze op komst waren (CGVS, p. 24). Op welke manier hij dan kon weten dat het om militeleden ging en niet om 'normaal' verkeer - in én rond de fabriek moet toch enig verkeer zijn geweest - is niet duidelijk. De wijze waarop u deze zaken voorstelt is te simplistisch om aannemelijk te zijn. U stelt dat jullie slechts één keer niet op tijd naar de bergen zijn kunnen vluchten, en dat jullie zich moesten verstoppen in het veld (CGVS, p. 24). Dat jullie in het veld dan ook niet zouden zijn opgemerkt, valt al evenmin te begrijpen. Het is echter niet aannemelijk dat de milities zo vaak zouden langskomen, maar dat jullie hen altijd te snel af konden zijn, ook al waren zij in de meerderheid, beschikten zij over snelle wagens en hadden zij wapens. Bovendien verklaart u dat wanneer jullie zich in het veld verstopten, ze jullie gemakkelijk zouden hebben kunnen vinden, mochten ze op die plaats zijn komen kijken (CGVS, p. 25). Dat de milities echter niet eens de moeite zouden doen om de omgeving te doorzoeken, ook al waren zij volgens u actief naar jullie op zoek, is al even ongeloofwaardig. Dient verder te worden opgemerkt dat, wanneer u wordt gevraagd wat er dan met uw vader gebeurde als ze langskwamen en u en uw broer niet te vinden waren, verklaart u dat uw vader niet thuis sliep (CGVS, p. 25). Gevraagd of uw vader dan nooit in de kippenkwekerij sliep, antwoordt u dan weer dat hij dit soms wel deed, maar niet zo vaak (CGVS, p. 25). Uw steeds wijzigende verklaringen over de verblijfplaats van uw vader komen de geloofwaardigheid van uw relaas evenmin ten goede."

Verzoeker betoogt dat hij en zijn familie de auto's van een afstand konden zien aankomen omdat, zoals blijkt uit stuk 3 dat wordt toegevoegd aan het verzoekschrift, het een brede open weg was, waardoor het verkeer gemakkelijk van een afstand te zien was en het ook gemakkelijk te zien was of de auto's tot de militie behoorden, aangezien er gewapende soldaten aan boord waren en de auto's met vlaggen waren bekleed. Er wordt aangevuld dat verzoeker hierdoor altijd kon anticiperen en zich verbergen in het Koerdische gebied waar hij door de aanwezigheid van de Koerden veilig was omdat de sjiitische milities zich niet zo ver waagden.

Verzoeker kan met zijn betoog waarin hij hoofdzakelijk vasthoudt aan de reeds afgelegde verklaringen, en post factum aanvullingen bijbrengt, de vastgestelde inconsistenties inzake de gevreesde milities en zijn gebrekkige en onaannemelijke verklaringen aangaande de (reden voor en het aantal) bezoeken van de milities niet verschonen. Door aan zijn verzoekschrift niet geheel duidelijke, zelf geannoteerde en onvertaalde schermafbeeldingen van Google Maps toe te voegen waaruit moet blijken dat het een brede open weg was, waardoor het verkeer gemakkelijk van een afstand te zien was en het ook gemakkelijk te zien was of de auto's tot de militie behoorden, aangezien er gewapende soldaten aan boord waren en de auto's met vlaggen waren bekleed, kan verzoeker evenmin verweerders pertinente motieven ontkrachten nu het mede gelet op deze bijgebrachte schermafbeeldingen en bijkomende toelichtingen des te onaannemelijker is dat verzoeker zelf op deze "brede, open weg" met een goede zichtbaarheid, zelf nooit werd opgemerkt te meer de milities in de meerderheid waren en beschikten over snelle wagens en wapens en zij meermaals op bezoek kwamen (persoonlijk onderhoud, p. 19, 24-25).

Zelfs indien verzoeker er overigens bijna altijd in slaagde om te anticiperen op de komst van de milities, kan hij geenszins verklaren waarom de milities dan niet eens de moeite zouden doen om de omgeving te onderzoeken toen zij zich in het veld verstopten alwaar zij gemakkelijk gevonden konden worden, te meer er ook duidelijk reeds sprake was van bedreigingen en later zelfs een driebrief zou zijn afgegeven (persoonlijk onderhoud, p. 25).

Wat de ontvoering van verzoekers broer S. betreft, wordt in de bestreden beslissing met reden vastgesteld:

"U verklaart verder dat uw broer S. in 2016 werd ontvoerd door Asa'ib Ahl al-Haqq ter hoogte van de steenfabriek "Najad" (CGVS, p. 20). Hij werd ontvoerd samen met andere personen, maar u weet niet exact met hoeveel anderen (CGVS, p. 20-21). U stelt enkel dat er werd gezegd dat het om ongeveer dertig personen ging (CGVS, p. 21). Zij werden meegenomen omwille van sektarische redenen, als wraak voor Saddam Hussein (CGVS, p. 22). Gevraagd hoe u de ontvoering van uw broer vernam, antwoordt u dat de eigenaar van de fabriek jullie dit vertelde, hij had het zien gebeuren (CGVS, p. 21-22). Het gaat hier echter om een blote bewering, die u niet weet te staven aan de hand van enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs."

Verzoeker werpt op dat de ontvoering onmogelijk te bewijzen is gezien het principe zelf van een ontvoering is dat er geen bewijs is. Er kan evenwel niet blijken dat verzoeker pogingen heeft ondernomen om minstens enig begin van bewijs of stukken aan te brengen waaruit indicaties zijn af te leiden dat deze broer vermist is. Daargelaten het gebrek aan documentair bewijs, moet tevens gewezen worden op verzoekers gebrekkige verklaringen en kan niet blijken dat hij ernstige en aanhoudende pogingen heeft ondernemen teneinde zich te informeren omtrent deze ontvoering en de overige slachtoffers hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Voorts wordt door de commissaris-generaal op terechte wijze opgemerkt:

"In augustus 2016 verliet u samen met uw verloofde Irak (CGVS, p. 23). Gevraagd naar de reden waarom u op dat moment besloot Irak te verlaten, antwoordt u dat u vertrok omwille van de milities Hezbollah en Asa'ib Ahl al-Haqq. Mocht u zijn gebleven, zou u zijn gedood (CGVS, p. 24). Echter, de problemen omtrent het sektarisch geweld die u aanhaalde waren al enkele jaren aan de gang. Hiernaar gevraagd, stelt u dat u altijd hoopte dat er een einde aan zou komen en dat jullie naar jullie normale leven zouden kunnen terugkeren, maar dat u niet meer durfde te blijven sedert u bedreigd werd tijdens de bezoeken aan jullie woonplaats (CGVS, p. 24). Nochtans betroffen dit volgens uw verklaringen talrijke bezoeken, waardoor zich opnieuw de vraag opdringt waarom u al niet eerder dan om die reden het land, minstens de regio, had verlaten."

In het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker geen rekening houdt met de praktische moeilijkheden om het land te verlaten: verzoeker wist niet waar hij heen moest, welk land hem zonder angst kon opvangen en pas toen hij andere mensen over Turkije hoorde praten, begon hij informatie in te winnen over vluchten maar zonder paspoort was hij bang om gearresteerd en teruggestuurd te worden. Pas als laatste redmiddel besloot hij zijn land te ontvluchten, aldus verzoeker.

Verzoeker slaagt er met de verwijzing naar "praktische moeilijkheden" niet in zijn laattijdig vertrek te verschonen gelet op de ernst van de situatie waarbij de Raad bovendien moet opmerken dat twee broers van verzoeker er reeds in 2015 in slaagden Irak te verlaten (persoonlijk onderhoud, p. 22-23).

Met betrekking tot de dreigbrief, treedt de Raad volgende overwegingen bij:

"U verklaart dat uw moeder in 2017 - dus toen u reeds in Turkije vertoefde - een dreigbrief ontving, waarin stond dat ze jullie zouden krijgen, waar jullie ook naartoe zouden gaan (CGVS, p. 25). Het is echter geheel onlogisch dat jullie deze dreigbrief zouden ontvangen op ene moment dat u het land al verlaten had, terwijl u in de jaren daarvoor - toen de milities jullie thuis niet te pakken konden krijgen - nooit een dreigbrief zouden ontvangen hebben. Dit lijkt wel zeer toevallig en bovendien onlogisch. Wat is immers het nut van een dreigbrief als de beoogde personen die aanwezig zijn. In alle redelijkheid kan worden aangenomen dat de door u voornoemde milities daadkrachtiger te werk zouden gaan, mocht u werkelijk in hun vizier zijn terecht gekomen."

Het doel van de dreigbrief was volgens verzoeker om het gezin het land uit te krijgen. Hij verduidelijkt dat de brief voornamelijk was gericht aan zijn moeder omdat zij diegene was die nog in het huis woonde en toen ze zich realiseerden dat verzoeker het land al had verlaten, ze ook de moeder vroegen om het huis te verlaten. Verzoeker kan met dergelijk betoog voorgaande pertinente bevindingen niet ombuigen. Immers gaf verzoeker op het CGVS duidelijk aan dat hijzelf en zijn broers werden bedreigd in deze brief zodat hij thans niet plots dienstig kan voorhouden als zou de dreigbrief voornamelijk aan zijn moeder gericht zijn om het huis te verlaten en als zouden de milities zich gerealiseerd hebben dat verzoeker het land al had verlaten (persoonlijk onderhoud, p. 25-26). Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat de dreigbrief was bedoeld om het gezin het land uit te krijgen valt verder niet te rijmen met zijn verklaringen op het CGVS dat de dreigbrief aan hem en zijn broers was gericht met een plan om hen te vermoorden alsook met zijn verklaringen dat hij, ondanks dat het gehele gezin uiteindelijk het huis en Irak verliet, ook in Turkije zou gevisieerd zijn geweest door deze milities (persoonlijk onderhoud, p. 25-26). Verzoeker biedt overigens geenszins enige afdoende verklaring voor voormelde onlogische manier van handelen van de milities die ondanks de talrijke bezoeken in de jaren daarvoor pas een dreigbrief zouden leveren toen verzoeker het land reeds enige tijd had verlaten.

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad verder deze correcte motieven tot de zijne:

“Uw ouders zouden pas in 2017 Irak hebben verlaten (CGVS, p. 23). U verklaart dat, nadat de milities uw moeder aanvielen en een pistool op het hoofd van uw neefje hadden gericht, uw moeder het niet meer zag zitten er te blijven (CGVS, p. 10 & 14 & 19). Gevraagd waarom uw vader dan als oud-Ba’athist nooit eerder is gevlucht, antwoordt u dat jullie altijd dachten dat de situatie zou verbeteren; ook de vroegere partijleden hoopten weer de macht te kunnen krijgen met behulp van Amerika, maar deze hielp niet (CGVS, p. 25). Indien uw vader echter wel degelijk vreesde voor zijn leven, is het niet aannemelijk dat hij na de val van het oude regime nog veertien jaar in Irak zou zijn gebleven. Uw verhaal mist alle geloofwaardigheid op dit vlak. Bovendien is het niet logisch dat uw vader, samen met uw moeder, pas als laatste van de familie zou proberen Irak te ontvluchten, gelet op het feit dat hij hoogstwaarschijnlijk het grootste risico liep.”

Inzake de problemen die verzoeker in Turkije zou gekend hebben, oordeelt de commissaris-generaal omstandig:

“U verklaart dat u in Turkije onder de Irakezen altijd heeft verkondigd dat alleen de criminelen nog in Irak waren gebleven en Irak bestuurden, en dat u Q. K., een militieleider, er heeft vervloekt (CGVS, p. 14). Bovenop uw problemen met Asa’ib Ahl al-Haqq, kreeg u hierdoor nog meer problemen met hen in Turkije (CGVS, p. 14-15 & 25-26). Toen u met uw zoon op een gegeven moment buiten was, kwamen er immers gewapende leden van Asa’ib Ahl al-Haqq naar u toe, vielen u aan, en sloegen u op uw hoofd en arm (CGVS, p. 14-15 en 26). Ze riepen hoe u hun heilige leider durfde te vervloeken en dat ze u zouden executeren (CGVS, p. 15). U kon net op tijd de deur van uw woning openen en uzelf en uw zoon in veiligheid brengen (CGVS, p. 14-15 & 29). Ongeveer een maand na de operatie die volgde op de aanval vertrok u uit Turkije (CGVS, p. 15 & 26). U was echter reeds in Turkije sinds augustus 2016 en vertrok pas uit Turkije twee maanden voor uw aankomst in België op 20 september 2022 (CGVS, p. 12; zie administratief dossier). Dit betekent dat u dus ruim zes jaar in Turkije hebt verbleven zonder er verder nog problemen te kennen. Dat Asa’ib Ahl al-Haqq zes jaar zouden wachten alvorens u aan te vallen, is niet geloofwaardig. Bovendien kan men zich de vraag stellen hoe deze militie uw ‘whereabouts’ in Turkije te weten is gekomen en u helemaal tot in Turkije zou komen bedreigen. Dit doet de wenkbrauwen fronsen.

U stelt tevens dat Asa’ib Ahl al-Haqq een paar dagen voor de aanval in Turkije uw motor had gestolen in de hoop u naar een afgelegen plaats te lokken om u er te vermoorden (CGVS, p. 25). Op het moment dat dit gebeurde wist u echter nog niet dat het Asa’ib Ahl al-Haqq was die hierachter zat (CGVS, p. 26). U ging uw motor echter niet zoeken omdat het nacht was, en u zich in een vreemd land bevond (CGVS, p. 26). Het is echter niet logisch dat indien Asa’ib Ahl al-Haqq het echt op u gemunt had, ze zo omslachtig te werk zou gaan, in plaats van u meteen rechtstreeks aan te vallen, te meer gelet op uw verklaring dat ze dit later wel deden. Deze door u aangegeven gang van zaken ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat voormelde militie u dan ook wou vermoorden, is opnieuw een loutere stelling van uwentwege die u niet aannemelijk kan maken.

Gevraagd of uw andere broers in Turkije nog problemen kenden, antwoordt u dat er ooit iemand van uw regio die zich had aangesloten bij Asa’ib Ahl al-Haqq aan een Syriër naar uw broer kwam vragen, waarop de Syriër uw broer verwittigde, en dat uw broer deze persoon vervolgens zag en wist wie hij was, en hiervoor een klacht indiende in Turkije, maar dat er niks werd gedaan (CGVS, p. 26). Dit is echter slechts een oppervlakkige en weinig nauwkeurige beschrijving van het incident. Bovendien is dit het enige incident dat u vermeldt (CGVS, p. 26). Dat uw broers in Turkije geen echte problemen meer kenden, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Door te benadrukken dat hij verklaarde dat hij problemen begon te krijgen toen hij openlijker begon te praten over de problemen met Irak en hem niet verweten kan worden dat hij niet voorzichtig is geweest aangezien hij al zes jaar in Turkije woonde zodat hij niet dacht dat hij zoveel gevaar liep, kan verzoeker geenszins een ander licht werpen op verweerders uitgebreide en concrete motieven die steun vinden in de door hemzelf geschetste context.

Waar verzoeker nog zijn soennitisch geloof benadrukt en blijft vasthouden aan het profiel van zijn vader als ex-Ba'athist, wijst de Raad op het volgende.

Inzake een risico tot vervolging als soenniet moet de Raad vaststellen dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het loutere feit dat iemand een soennitische Arabier is, normaliter niet leidt tot een gegronde vrees voor vervolging (EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022; p. 89-91). Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met omstandigheden die het risico beïnvloeden, zoals: gebied van herkomst, stam, leeftijd, geslacht, enz. De beoordeling van de vraag of een verzoeker wordt beschouwd als verbonden met ISIL hangt tevens af van individuele omstandigheden, zoals (vermeende) familiebanden met ISIL-leden, plaats van herkomst en/of verblijf in een voorheen door ISIL gecontroleerd gebied tijdens de controle over ISIL en het tijdstip van de vlucht, (vermeende) stamverwantschap met ISIL, naam, enz.

Door te volharden in zijn vluchtrelaas en in het profiel van zijn vader die ongeloofwaardig werden bevonden en algemene informatie aan te reiken omtrent willekeur, massale arrestaties en illegale vasthoudingen, reikt verzoeker geen elementen of feiten aan waarmee een gegronde vervolgingsvrees in concreto aannemelijk wordt gemaakt.

Volledigheidshalve stipt de Raad hier nog aan dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde zelf niet politiek actief te zijn en geen politieke activiteiten te hebben uitgeoefend ondanks zijn sympathie voor Saddam Hussein (Vragenlijst van 19 januari 2023, vraag 3; persoonlijk onderhoud, p. 12).

De overige door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten kunnen tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande omwille van de volgende in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart is hoogstens een aanduiding van uw identiteit en herkomst, die in de beslissing momenteel niet wordt betwist. De kopieën van de kimlik en de geboorteakte van uw zoon H. zijn hoogstens een aanduiding van jullie familieband, die in de beslissing evenmin wordt betwist. De kopieën van het paspoort van uw vader, en het paspoort van uw moeder betreffen geen originelen, zodat de herkomst ervan onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien toont u in deze ook niet aan dat deze stukken effectief aan familieleden van u toebehoren. Hetzelfde geldt voor de kopie van de lidkaart van de Ba'ath-partij (zie ook supra). Bovendien moet worden opgemerkt dat wat de kopie van deze lidkaart betreft, alsook wat betreft de kopieën van de dreigbrieven, dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Ook hier dient opgemerkt dat het geen originelen betreffen en dat, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën, deze überhaupt weinig of geen bewijswaarde hebben. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten afkomstig uit Irak onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Irak als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De kopie van uw kimlik is hoogstens een aanduiding van uw verblijf in Turkije, hetgeen ook niet ter discussie staat. De foto's van uw huis in Irak hebben geen bewijswaarde in het licht van uw asielsrelaas gezien hieruit geenszins kan worden afgeleid of het wel degelijk uw ouderlijk huis betreft, noch wanneer, door wie, en waarom en/of in welke omstandigheden dit huis werd vernield. Dat u en uw broer met dit vernield huis op de foto staan verandert hier niets aan en toont geenszins aan dat het jullie woning betreft. Ook de foto's van uw verwondingen aan uw hand in Turkije tonen geenszins aan waar, wanneer, door wie, en op welke manier en/of om welke reden u deze verwondingen opliep. De bewijswaarde van foto's is überhaupt zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld in welke omstandigheden of met welke bedoelingen ze werden genomen.

Verder legt u verschillende medische documenten neer, oa. afkomstig van het UMC Sint-Pieter betreffende beeldvorming, opvolging van de kwetsuur aan uw hand en het voorschrijven van medicatie en kinésistherapie. Nogmaals, dat u ooit ernstig verwond geraakte aan uw rechterhand wordt niet betwist, doch deze stukken kunnen niet gelden als bewijs van de door u beweerde omstandigheden waarin dit letsel werd opgelopen. Eenzelfde opmerking geldt voor de Turkse medische stukken, die hooguit aantonen dat u in Turkije in behandeling was voor uw hand. De attesten van 'Médecins sans Frontières' en de documenten van het aanmeldcentrum van Fedasil bespreken uw mentale klachten, doch tonen evenmin de door u geopperde asielsmotieven aan. Een psycholoog is bij het vaststellen van de symptomen en diagnose afhankelijk van hetgeen hem door zijn patiënt wordt aangereikt en wordt verteld. Het CGVS stelt niet ter discussie dat u mogelijks mentale klachten heeft (gehad), doch verschillende oorzaken kunnen hieraan ten grondslag liggen. Er zou verder ook een TBC-test in België zijn afgenomen, een element dat in deze context weinig relevant is. Tot slot legt u uw arbeidsovereenkomst, uw bijlage 26, en de kopie van de mail omtrent een afspraak voor inschrijving van de stad Brussel neer. Deze stukken zijn niet dienstig ter staving van uw asielsrelaas.”

De hoger gedane vaststellingen onder 3.3.4. en 3.3.5.2. in acht genomen, slaagt verzoeker - die overigens deze motieven aangaande de documenten niet concreet weerlegt of betwist - er niet in afbreuk te doen aan verweerders omstandige bevindingen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in casu vastgesteld worden dat het vluchtrelaas van verzoeker en de hieraan gelinkte vrees voor vervolging niet ernstig en niet geloofwaardig zijn.

3.3.5.3. In het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota's wordt eveneens uitgebreid ingegaan op verzoekers medische problemen. Verzoeker benadrukt zijn mentale problemen, wijst op zijn psychologische, en psychiatrische opvolging evenals medicamenteuze behandeling en meent dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat waar door verzoeker wordt gewezen op het vernietigingsarrest nr. 306 524 van de Raad van 14 mei 2024, na lezing van dit arrest kan worden vastgesteld dat deze zaak betrekking heeft op de beoordeling van het risico op vervolging in Irak omwille van mentale gezondheidsproblemen.

De Raad meent dat, ondanks dat verzoeker zich inzake zijn mentale gezondheidstoestand beperkt tot een verwijzing naar de subsidiaire beschermingsstatus en zelf niet uitdrukkelijk gewag maakt van een vervolgingsvrees omwille van zijn medische toestand, gelet op verzoekers verwijzing naar voormeld vernietigingsarrest, in casu niet zonder meer voorbij kan worden gegaan aan de nood aan een beoordeling van het risico op vervolging in Irak omwille van mentale gezondheidsproblemen. De Raad is bovendien ertoe gehouden een ex-nunc-beoordeling te maken, met inachtneming van de nieuwe elementen die in het kader van de beroepsprocedure worden aangevoerd.

In casu is niet betwist dat verzoeker psychologisch/psychiatrisch wordt opgevolgd met daarbij een medicamenteuze behandeling (waaronder met pijnstillers, antidepressiva en kalmeringsmiddelen) evenals last heeft van zijn pols, duim, schouders, onderrug en kinesitherapie volgt.

In de "EUAA Country Guidance Note: Iraq" van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, leest de Raad dat personen met beperkingen en ernstige medische aandoeningen in Irak te maken kunnen krijgen met verschillende vormen van maatschappelijke discriminatie. UNAMI (United Nations Assistance Mission for Iraq) geeft aan dat personen met beperkingen '*face common experiences of often multiple, intersecting and aggravated forms of discrimination which hinder, prevent or impair their full enjoyment of their rights and their full and equal participation in all aspects of society*'. De discriminatie waarmee deze personen te maken kunnen krijgen leidt er vaak toe dat zij zich isoleren, waardoor de negatieve psychologische gevolgen kunnen verergeren. Volwassenen en kinderen met een beperking lopen een hoger risico op geweld dan deze zonder beperkingen, waarbij wordt aangegeven dat mentaal zieken bijzonder kwetsbaar zijn. Evenwel lopen niet alle individuen met dit profiel het risico dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Bij de individuele beoordeling van de mate van waarschijnlijkheid dat een verzoeker zal worden vervolgd moeten verschillende risicobepalende omstandigheden in rekening worden genomen, waaronder leeftijd, aard en zichtbaarheid van de mentale of fysieke beperking, negatieve perceptie bij de familie, etc. ("EUAA Country Guidance Note: Iraq", p. 152-153).

Wat in casu de zichtbaarheid van verzoekers mentale problemen betreft, dient te worden gewezen op de symptomen zoals vermeld in de voorliggende medische attesten. Zo blijkt dat verzoeker meer bepaald lijdt aan angst, depressieve episodes, slaapproblemen, PTSD, willoosheid, gevoelens van immens leed met permanente cognitieve en fysieke uitputting. Hoewel uit de voorliggende psychologische attesten blijkt dat verzoeker geen neuropsychologische gevolgen kent op het gebied van geheugen of executief functioneren, wordt aangegeven dat een vorm van permanente cognitieve overbelasting ertoe leidt dat hij zijn dagelijks leven leidt alsof hij lijdt aan dysexecutieve stoornissen. Deze cognitieve functies zijn volgens de attesterende psycholoog gevoelig voor stress, angst en vermoeidheid waardoor verzoeker een dysexecutief profiel kan vertonen, hetgeen veeleer gerelateerd is aan de context van zijn leven dan aan enige vorm van pathologie. Middels de bijkomende recente stukken toegevoegd aan het verzoekschrift en de aanvullende nota's van verzoeker wordt benadrukt dat zijn opvolging nu in plaats van tweemaandelijks ondertussen wekelijks wordt voortgezet en wordt er nog nader toegelicht dat verzoeker verzinkt lijkt te zijn in een ernstigere vorm van depressie met vermelding van zelfmoordpogingen en automutilatie.

De Raad voegt hieraan toe dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker meermaals emotioneel werd en ook is beginnen te huilen (persoonlijk onderhoud, p. 3, 5, 13, 14, 20, 31, 32).

Behalve voormelde vaststellingen bevat het rechtsplegingsdossier evenwel geen andere informatie die de Raad toelaat het risico op vervolging in Irak van verzoeker – die overigens soenniet is – omwille van zijn mentale gezondheidstoestand zorgvuldig te beoordelen.

Zoals verweerder terecht aanstipt in zijn nota van 22 juli 2024 wordt in de voorliggende medische/psychologische stukken niet nader geconcretiseerd op welke wijze en in welke mate deze problemen zich kunnen voordoen. Evenmin is duidelijk in welke mate het zelfstandig en adequaat functioneren omwille van zijn mentale gezondheidsproblemen en zijn medicatie is aangetast.

In het licht van de thans aanwezige stukken in samenhang met verzoekers verklaringen en raadvrouw ter terechtzitting en de beschikbare landeninformatie dient afdoende te worden gepeild naar mogelijke risicobepalende omstandigheden in hoofde van verzoeker ten gevolge van zijn medische problemen en de mate waarin verzoeker hierdoor vervolging riskeert, te meer het niet uitgesloten is dat verzoekers medische toestand op heden duidelijk zichtbaar kan zijn in bepaalde situaties.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van de voorgelegde elementen, kan de Raad in deze stand van zaken de bovenvermelde gegevens niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

3.3.5.4. Verder wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Er dient hierbij rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu moet de veiligheidssituatie in de provincie Salah ad-Din worden beoordeeld.

De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Salah ad-Din geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die er naar terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stipt evenwel verder aan dat afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, er aanleiding kan zijn tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Wat betreft de provincie Salah ad-Din rijst, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgeworpen en in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Salah ad-Din voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent geoordeeld dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Salah ad-Din. Er wordt tevens nog gesteld dat het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verweerdere nota van 22 juli 2024 wordt er bijkomend gemotiveerd dat voor zover verzoeker zijn psychologische problemen aanmerkt als een persoonlijke omstandigheid in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat in de voorgelegde medische attesten enkel wordt gesteld dat verzoeker lijdt aan angst, depressieve episodes, slaapproblemen en PTSD, dat hij medicatie behoeft en psychologisch wordt opgevolgd doch nergens in de voorgelegde attesten, noch in het verzoekschrift wordt geconcretiseerd op welke wijze en in welke mate deze problemen zich kunnen voordoen. Wat betreft de loutere vermelding van PTSD dient volgens verweerder nog opgemerkt te worden dat kan worden verwacht dat hierbij verdere uitleg wordt gegeven hoe men tot dergelijke diagnose is gekomen en welke repercussies dit heeft, hetgeen geenszins het geval is. Het is dan ook volstrekt onduidelijk op welke manier de mentale problemen van verzoeker hem bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Irak, laat staan tot gevolg zouden hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, aldus verweerder. In deze nota wordt vervolgd dat uit de attesten niet concreet blijkt dat verzoekers mentale gezondheid dermate precair is of zodanig is beschadigd dat hij, in vergelijking met andere burgers in Salah ad-Din, over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen, of indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Verder blijkt naar mening van verweerder uit deze attesten evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidsproblemen en zijn medicatie dermate is aangetast dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid.

De Raad oordeelt dat in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, er in casu duidelijke indicaties zijn dat verzoekers mentale problemen hem wel degelijk bijzonder kwetsbaar zouden kunnen maken in geval van terugkeer. Dient vooreerst herhaald te worden dat in casu niet betwist is dat verzoeker psychologisch/psychiatrisch wordt opgevolgd met daarbij een medicamenteuze behandeling (waaronder met pijnstillers, antidepressiva en kalmeringsmiddelen) evenals last heeft van zijn pols, duim, schouders, onderrug en kinesitherapie volgt. Wat betreft verzoekers mentale toestand blijkt meer bepaald dat hij lijdt aan angst, depressieve episodes, slaapproblemen, PTSD, willoosheid, gevoelens van immens leed met permanente cognitieve en fysieke uitputting. Hoewel uit de voorliggende psychologische attesten blijkt dat verzoeker geen neuropsychologische gevolgen kent op het gebied van geheugen of executief functioneren, wordt aangegeven dat een vorm van permanente cognitieve overbelasting ertoe leidt dat hij zijn dagelijks leven leidt alsof hij lijdt aan dysexecutieve stoornissen. Deze cognitieve functies zijn volgens de attesterende psycholoog gevoelig voor stress, angst en vermoeidheid waardoor verzoeker een dysexecutief profiel kan vertonen, hetgeen veeleer gerelateerd is aan de context van zijn leven dan aan enige vorm van pathologie. Middels de bijkomende recente stukken toegevoegd aan het verzoekschrift en de aanvullende nota's van verzoeker wordt benadrukt dat zijn opvolging nu in plaats van tweemaandelijks ondertussen wekelijks wordt voortgezet en wordt er nog nader toegelicht dat verzoeker verzinkt lijkt te zijn in een ernstigere vorm van depressie met vermelding van zelfmoordpogingen en automutilatie.

De Raad benadrukt dat behalve voormelde vaststellingen het rechtsplegingsdossier evenwel geen andere informatie bevat die de Raad toelaat het door verzoeker aangehaalde risico op ernstige schade bij terugkeer naar Irak omwille van zijn mentale gezondheidstoestand zorgvuldig te beoordelen.

Zoals verweerder terecht aanstipt in zijn nota van 22 juli 2024 wordt in de voorliggende medische/psychologische stukken niet nader geconcretiseerd op welke wijze en in welke mate deze problemen zich kunnen voordoen. Evenmin is duidelijk in welke mate verzoekers zelfstandig en adequaat functioneren omwille van zijn mentale gezondheidsproblemen en zijn medicatie is aangetast.

Bij de beoordeling naar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) dient ten volle rekening te worden gehouden met het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in samenhang met de landeninformatie. In het kader van een volledige en ex nunc beoordeling van het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Salah ad-Din te worden blootgesteld aan ernstige schade acht de Raad dan ook verder onderzoek nodig, waarbij - naast aan de medische toestand van verzoeker - ook de nodige aandacht dient besteed te worden aan het gegeven dat verzoeker niet meer over een familiaal netwerk beschikt in Irak (persoonlijk onderhoud, p. 10-11), het gegeven dat hij reeds meer dan acht jaar afwezig is uit Irak en zijn soennitische afkomst.

3.3.5.5. Daargelaten verweerdere oordeel dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vluchtrelaas stipt de Raad aan dat verweerder ertoe is gehouden om een globale beoordeling te maken van verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in het licht van actuele landeninformatie. De Raad herinnert eraan dat deze beoordeling zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist. Verweerdere oordeel dat de door verzoeker voorgehouden problemen in Irak (en Turkije) ongeloofwaardig zijn bevonden, sluit niet uit dat verzoeker gelet op de vaststellingen onder 3.3.5.3. en 3.3.5.4. actueel een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aannemelijk zou kunnen maken omwille van zijn individuele omstandigheden, waaronder een aantal onbetwiste elementen die verzoekers zaak kenmerken zoals zijn medische toestand waarbij ook de nodige aandacht dient besteed te worden aan het gegeven dat hij niet

meer over een familiaal netwerk beschikt in Irak, het gegeven dat hij reeds meer dan acht jaar afwezig is uit Irak en zijn soennitische afkomst.

In casu kan evenwel niet vastgesteld worden dat de commissaris-generaal is overgegaan tot een globale beoordeling van verzoekers individuele omstandigheden.

De Raad beklemtoont dat heden in hoofde van verzoeker een aantal concrete, individuele elementen aanwezig zijn die risicobepalend kunnen zijn en waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer zij cumulatief worden beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade aan te nemen.

Uit dit alles volgt dat de Raad op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet verder op nuttige wijze kan evalueren in het kader van een devolutief beroep.

3.4. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 mei 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU